

Jennie Melamed

Lányok csöndje

FORDÍTOTTA DIÓSZEGI DOROTTYA

Jennie Melamed

Lányok csöndje

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Jennie Melamed: *Gather the Daughters*

Copyright © 2017 by Jennie Melamed
Hungarian translation © Diószegi Dorottya, 2017

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 326 9

Felelős kiadó az Athenaeum Kiadó Kft. ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Szabó Tibor Benjámin
Szerkesztette: Máramarosi Lili
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az AduPrint Nyomda Kft.-ben, 2018-ban
Felelős vezető: Tóth Béláné

Amanda

Elérkezett a nyár, Amanda pedig bent van a házban, és gyűlöli magát, amiért a többiekkel együtt ő is a hőség és a rovarok miatt nyavalyog.

Már egy éve, hogy Nancyhez hasonlóan az ágyában fekvé sírdogált a termékenység nyarának közeledte miatt. Szerencséjére pont azután kezdett el vérezni, hogy a nyár nagy része már eltelt. Először csak egy sötét vérfoltot talált, ami aztán áttörte a combjaira kent fekete sarat, halálra rémisztve vele a fiúkat és elvarázsolvá a lányokat. Ráadásaként odacsalogatta a valaha létezett összes szúnyogot, amíg csak Amanda le nem mosta magát és fel nem kent a testére egy újabb adag sarat.

A véletlen időzítés miatt maradt még egy éve a felkészülésre, ami sokkal több volt, mint például Janice-nek, aki májusban kezdett el vérezni, és még szinte gyerekfejjel vágott neki a termékenység nyarának. Még egy békésen, ágyban töltött év, mialatt Atyja nem érhetett hozzá. El kellett ismernie, hogy bizonyos szempontból mégis megrémisztette az a gondolat, hogy a testét lassan a férfiak, az anyaság és a vér világába bocsátják. Egyik barátjával sem mert a félelmeiről beszélni, aggódott hogy gyengének látják vagy hogy esetleg a többiek örülnek ennek az egésznek. Felemelt fejjel színlelte hát a nemtörődömséget, de éberén töltött éjszakáin a kezeit tördelte és az ajkairól, mint édes hagymahéjat, rágcsálta le a húst.

A hagyomány szerint a lány Anyjának kellett elkísérnie – vagy elvonszolni – gyermekét ahhoz a házhoz, ahol a termékenység nyara a kezdetét vette. Habár Amanda Anyja valószínűleg gyűlölte a lányát, a látszat fenntartásához mindenképpen ragaszkodott. Azon a reggelen a lány remegő kézzel végezte el a szertartásos mosdást, fényesre kefélt a haját, és sóval dörzsölte be a fogait, közben öt percenként könnyített magán. Atyja a hálószobában zokogott, és bár a lány iszonyodott az átszűrődő gyerekes, nyers és tolakodó hangoktól, mégis megállta, hogy ráüvöltsön.

Mikor templomi ruhájában megjelent, Anyja keresztbe font karral bámult kifelé az ablakon. Elias nem volt sehol. Amanda kíváncsi volt, Atyja vajon felszárítja-e a könnyeit és kijön-e egy búcsúölelésre, de a hálószobából csak a szünni nem akaró zokogás hallatszott ki. Anyja megfordult, fagyos tekintettel végigmérte a gondosan elkészített hajfonatától a tiszta bőrcipőig, majd szinte felhorkantott.

– Nos – mondta. – Menjünk.

Amanda néhány lépésnyire Anyja mögött lépkedett, századszorra is egy normális édesanyját kívánva, aki bátorító vagy bölcs szavakat suttog a lányának. Amanda tudta, hogy ha senki sem figyelné őket, Anyja úgy ugrándozna örömében, mint a nyári gyerekek, amiért végre megszabadul tőle – de az is lehet, hogy mégsem. Amanda termékenységének nyara Anyja első lépése volt a halál felé. Mikor a lánynak megszületnek a gyermekei, a szülei már csak azt várhatják, hogy a vándorok mikor ítélik Atyját hasznavehetetlennek, itatják meg velük az utolsó italt és temetik el őket a földeken. Ez általában hamar be szokott következni, főleg olyanok esetében, akik fizikai munkát végeznek. Bár Atyja soha nem pa-

naszkodott, Amanda látta őt néha sántikálni, és tudta melyik válla rossz. A haláltól rettegő öregek néha sírva és a fájdalomtól nyüszítve is dolgoztak, míg egy vándor a csendes halálba nem segítette őket.

Amanda látta a horizonton fel-felugráló sáros gyerekeket, míg a közelében ketten olyan gyorsan torpantak meg, hogy önkéntelenül egymásba ütköztek.

– Ez Amanda – súgta egyikük a másiknak, majd kéz a kézben bámulták a lassan elhaladó lányt. Mintha egy nem evilági lényt vagy egzotikus vadállatot látnának. Valószínűleg hálát éreztek, amiért nem voltak a helyben. Amanda hálás lett volna, ha a helyükben lehet.

Amikor Aaronék háza közelébe értek, Anyja feszülten a lányba karolt. Amanda félig-meddig arra számított, hogy Anyja közelebb hajol és érthetetlen hadarással látszólag jó tanácsokkal halmozza el, de az asszony erre szemmel láthatóan semmiféle hajlandóságot nem érzett. A lányt meglepte Anyja petyhüdt, száraz bőrének szokatlan tapintása, és csak nagy erőfeszítés árán állta meg, hogy ne húzza el a karját. Megálltak a ház ajtajában.

– Viszontlátásra, Amanda – köszönt el tőle kimérten Anyja.

– Anya? – szólalt meg Amanda, és a nő újra felé fordult. A félelmével küzdő lány arcán legördült egy könnycsepp. – Nincs semmi, amit mondani szeretnél nekem? – bukott ki belőle az elkeseredett kérdés.

Anyja szája elkeskenyedett.

– Mit kellene mondanom neked? – nézett elutasító, összeszűkülő szemekkel a lányra.

Amanda, mintha csak egy kellemetlenkedő rovartól szeretne megszabadulni, lerázta magáról Anyja karját. Mélyet lélegzett, majd emelt fővel távozva magára hagyta a nőt.

Lassan nyitott be az ajtón, reménykedve abban, hogy nem fog sikítani, sírni vagy máshogyan kínos helyzetbe hozni saját magát, miközben a bent lévők teát kortyolgattak és meglepve bámultak körbe. Mélyeket lélegezve, körülbelül tizenöt vele egykorú lányhoz sétált, akik közül néhányan a földön bújtak össze, mások bátorítóan átölelték egymást, egyikük pedig a sarokban hányt.

Visszatekintve a történetekre, Amanda csodálattal adózik a gondjukat viselő Renata Aaronnak. Ő volt, aki megtisztogatta, nyugtatgatta őket vagy csak elücsörgött köztük a földön egy szelet süteménnyel és egy pohár tej-jel a kezében.

– Azt akarom, hogy tudjátok, senki sem fog kényszeríteni benneteket semmire – mondta Mrs. Aaron. Néhányan megkönnyebbülten felsóhajtottak, bár Amanda nem teljesen hitt az asszony szavaiban. – Azt is akarom, hogy tudjátok, az első hónapban nem lehetséges semmilyen fizikai érintkezés. Komolyan mondom. Csupán beszélgetve fogtok meg ismerkedni ezekkel a csodás fiatalemberekkel.

– És mi történik az egy hónap elteltével? – tette fel a kérdést Ursula Solomon, akinek a száját morzsák szegélyezték.

– Újra találkozunk és eldöntjük, hogy mit tegyünk – válaszolta Mrs. Aaron vidáman.

Tizenkettő, tizenhárom vagy tizennégy évesen egy hónap még örökkévalóságnak tűnt. A lányok mocorogni kezdtek, és egymást nézegették, mintha engedélyre várnának a testtartásuk lazítására.

– Nos, emlékezzetek rá, hogy senki nem vehet el benneteket, akivel egyezik a családnevetek – tájékoztatta őket Mrs. Aaron. – Tehát ne vesztegessétek az időtöket, habár az nem baj, ha mindenkivel barátságosak vagytok. És olyan férfi sem jöhet szóba, aki bármely családtago-

toknak apja, fia, nagybátyja vagy testvére. Ez a szabály. Még akkor sem mehettek hozzájuk, ha beléjük szerettek. Szóval, ne szeresetek beléjük.

– Mi történik, ha nem tudunk tenni ellene? – szólalt meg Jennifer Abraham. Valaki halkán felkuncogott.

– Nos – kezdte kedvesen Mrs. Aaron. – Azt ajánlom, kerüljétek őket. Nincs értelme olyan tüzet táplálni, amit el kell oltani.

Rövid csönd következett, majd folytatta.

– Tudnotok kell, hogy mindegyik házasulandó fiatalember gyengéd és kedves úriember. Nem kell attól félnetek, hogy bármelyikük bántani fog benneteket vagy kegyetlen lesz hozzátok.

Senki sem nézett Paula Mosesre, akinek friss, vörös ujjnyomok virítottak a csuklóján.

– Kedves és gyengéd úriemberek – ismételte átéléssel Mrs. Aaron. *Ha mindannyian olyan kedvesek és gyengédek, vajon Paula Moses apja hogyan nőülhetett meg*, gondolta Amanda, miközben Mrs. Aaron úgy nézett rá, mintha hangosan ejtette volna ki a szavakat.

– Ahogyan már ti is tudjátok – folytatta Mrs. Aaron –, minden éjszakát más családnál fogtok tölteni, napközben pedig házról házra fogtok költözni. Mindenki repesve vár benneteket. Én vagyok az első nő, aki segít nektek és eligazít titeket. Csoportban, mindig együtt fogtok mozogni, a férfiak pedig a nap végén, a munka végeztével fognak csatlakozni hozzátok. Az egész éjszakát együtt töltitek majd. Szeretném, ha tisztelnétek mások otthonát, nem törnétek el semmit és nem sértenétek meg senkit.

Amanda kíváncsi lett volna, hogy a múltban vajon ki tört el bármit is vagy sértett meg valakit.

– Nos, van valakinek kérdése? – tekintett a csoportra Mrs. Aaron.

A lányok egymásra néztek. Ilyen hatalmas és masszív

ismeretlenséggel maguk előtt még az is nevetségesnek tűnt, hogy felemeljék a kezüket és kérdezzenek. Hol kellene kezdeniük? Aztán Ursula összeszedte a bátorságát.

– Mi történik, ha egyikük sem tetszik?

– Nos – fordult a lány felé Mrs. Aaron –, ez felettébb valószínűtlen. Minden lány, aki átesik a termékenység nyarán, talál magának férjet.

De nem biztos, hogy kedvelik is őket, ötlött a gondolat Amanda fejébe.

Az elmúlt nyarak alatt minden lány felhúzta magát az ablakba egyszer vagy kétszer, hogy láthassák a termékenység nyarat. Már az első nyári hónapban látták, mi történik, és az bizony teljesen ellentmondott annak, amit Mrs. Aaron mesélt nekik. Mégis kétségbeesetten hinni akartak neki. Egy hónapjuk volt, ami alatt annyi minden történhetett. Elfuthattak, megváltozhattak, akár meg is halhattak. Szóval hagyták magukat megnyugtadni, elfogadták a következő adag süteményt, és sugdolózza összedugták a fejüket.

Mintha egyszerre vettek volna egy hatalmas levegőt, amikor a férfiak az első nap jó korán megjelentek. Néhány lány közelebb húzódott egymáshoz, készen állva, hogy megvédjék magukat, de a férfiak olyan udvariasak és csendesek voltak, hogy hamarosan a legijedtebb lány is megnyugodott. Andrew később elmesélte Amandának, hogy Mr. Aaron beszélt velük a megjelenésük előtt, és riadt égerkékhez hasonlította a lányokat.

– Meg kell nyugtatnotok és el kell bővílnötök a riadt égerkéket – mondta nekik. – Mit fogtok csinálni? Be-toppantok és megragadjátok azt, amelyiket akarjátok? Egy pillanat alatt szétszaladnak. Még meg is haraphatnak. Be kell osonnotok oda, de még a szemetekkel se nagyon illessétek őket. Kínáljatok ételt és italt nekik, mintha csak egy Ősötöket látnátok vendégül, aki hir-

telen megjelent az ajtótokban. Feküdjete le a földre és mutassátok a hasatokat, ha az segít elhítenni velük, hogy nem akarjátok megenni őket.

Az első éjszaka csendes beszélgetéssel telt, miközben a férfiak szertartásosan és alázatosan kínálták a lányoknak a mézes süteményeket és pohár tejeiket. Meglepő módon néha még úgy is tűnt, hogy valóban érdeklődnek a mindennapjaik iránt. A legfiatalabb fiú körülbelül tizenhét éves lehetett; az, hogy egy felnőttet így elbűvöl a gyermeki csevegésük, úgy hatott a lányokra, mint az első alkoholmámoros alkalom. Mindannyian jóképűek, magasak és csillogó tekintetűek voltak, és tekintélyes szakállt viseltek. Kisvártatva néhány bátrabb lány már játékosan együtt is kuncogott velük.

Azon az éjszakán, miután a férfiak távoztak, a lányok összebújtak, és sugdolózva megvitatták, ki tetszett, ki nem, miről beszélgettek és kiből válna jó férj. Másnap együtt vonultak át Callan Moses házához. Útközben sikongatva fogadták az esőt és a feketéllő gyerekeket, majd örömmel csaptak le a rájuk váró édességekre. A szigeten különlegességnek számított a méz, amelynek szokatlan, édes ízét még sosem érezték azelőtt. Janice, aki folyamatosan sírt, hányt és a sarokban feküdt, kapott Mrs. Mosestől egy furcsa italt, amelynek „segítenie kellett abban, hogy megnyugodjon”. Az italtól Janice valóban nyugodt és mosolygós lett, és nem igazán tudott egyenesen járni. Amikor elmúlt a hatása és újra zokogni kezdett, kapott belőle még egy keveset. Ő volt az első, aki kuncogva, csukladozva, sötéten fénylő szemekkel feküdt egy férfi alá. Thomas Joseph volt az, aki a gondjaiba vette, és úgy dédelgette, mintha valami új és értékes dolog lenne, miközben a lány szirupos tekintettel a mennyezetet bámulta. A többiekkel beszélgető lányok túlságosan nagy zavarban voltak ahhoz, hogy egyenesen rájuk nézzenek.

Gyors, álmétkodó pillantásokat vetettek az üzekedő pár felé, miközben a férfiak lassan közelebb húzódtak azokhoz a lányokhoz, akiket be akartak hálózni.

Az első hét végén Amanda Dale Joseph ölébe ült és megcsókolta. A második hét végén kacagva és meztelenül menekült négy férfi elől Byron Jacob nappaliján keresztül annak ígérve magát, aki elkapja őt. A lányok felfedezték hatalmukat, amely könyörgő, előttük csúszó-mászó teremtményeket varázsolt a férfiakból. Igent is mondhattak és nemet is, és a férfiaknak hallgatniuk kellett rájuk. Úgy játszottak velük, mint a bábokkal vagy a házi kedvenceikkel. A férfiak el akarták bűvölni leendő feleségüket. Azt akarták, hogy a lányok kívánják idegen, férfias testüket, dagadó izmaikat és vaskos, sötét, szinte komikus hímtagjukat. A lányok kíváncsi állatként kerülgették a férfiakat. Ízlelgették, vizsgálgatták, szagolgatták, harapdálták őket. Néhány lány azonban undorítónak találta a szerelmi játékokat, ők a súlyos terheket viselő öregasszonyok megkeményedett, lemondó arckifejezésével viselték sorsukat. Amanda meglepetésére azonban néhány férfi pont ezt a bús megadást kedvelte.

A lány mámorítónak találta a szexet, habár a termékenység nyara előtt inkább csak fárasztó kötelesség volt számára. Azért volt néhány olyan dolog, amit ki nem állhatott. Nem szerette, ha egy férfi teljes testsúlyával ránehezedett vagy megérintette a torkát. A legrosszabbul az álmából felriasztó, kéjvágyó kezeket viselte. Csúnyán megharapta Garett Jacobot, amikor az éjszaka a mellére csúsztatta a tenyerét. Rögtön utána arra ébredt, hogy a férfi vérző kezét babusgatva őt bámulja.

Zavartan és büntudattal telve kért tőle elnézést, és megengedte, hogy Jacob azt tegye vele, amit csak akar – talán még olyasmit is, amit az Ősök is valószínűleg helytelenítettek volna.

Egy éjszaka zokogásra riadt fel. Az első pár nap ez még megszokott volt, de akkorra a lányok többsége már túljutott az elveszett gyerekkor fölötti sírdogáláson. Azoknál, akiknél még előfordult némi elkeseredés, általában alvás közben csordult ki néhány könnycsepp és folyt le csendesen a padlóra. Amanda meztelenül körbe-kúszott, hogy megtalálja a zaj forrását, és végül eljutott Janice Saulig, aki a szoba egyik sarkába kuporodva remegett, pont úgy, mint annak előtte.

– Janice – súgta oda Amanda. – Mi történt?

Janice megpróbált válaszolni, de hang nem hagyta el a torkát. Néhány álmos ember morgolódni kezdett a zaj miatt, mire Janice remegő kezével eltakarta a száját és az orrát, mintha meg akarná fojtani saját magát. Amanda a lány mellé kúszott és magához ölelte. Furcsa volt egy férfi helyett a lány lágy, puha bőrét érezni. Janice Amanda vállára hajtotta a fejét, és könnyei lassan megtöltötték a másik kulcscsontja fölötti kis mélyedést.

– Nem tudom ezt tovább csinálni – mondta egyszerűen csak.

– Miről beszélsz? – csodálkozott rá Amanda. – Nagyszerűen viselkedsz. Te voltál az első, nem emlékszel? Minden férfi imád.

– Nem igazán emlékszem – válaszolta Janice. – Megiszom, amit adnak nekem, és úgy érzem, minden rendben van. De aztán elmúlik, és újra önmagam leszek. Nem tudom már tovább csinálni. Egyszerűen nem tudom.

– De, Janice... – nézett rá Amanda. – Szóval, hogy csináltad... ezelőtt? Már úgy értem, biztos volt azelőtt... – mondta pirulva Amanda a sötétben.

– Nekem soha – válaszolta Janice. – Úgy értem, *így* soha.

A meglepett Amanda nem kíváncsiskodott tovább.
– Rendben.

– Én csak... – emelte fel a hangját Janice – ...el akarok menni. El kell mennem innen.

Kezét Amandáéra helyezte.

– Velem jössz? Elszökünk együtt?

Amanda torkát egyszerre szorította el a lehetőség ígérete és annak teljes lehetetlensége.

– De Janice, hová mennénk?

A másik csak hosszú csend után válaszolt.

– Innom kell még abból az italból. Most.

Amanda tisztán érezte Janice szívét, amely úgy verdegett, mint a kolibri szárnya.

– Várj – mondta Amanda, és bár elég biztos volt benne, hogy nem kéne megtennie, felébresztette Mrs. Solomon, az akkori házigazdájukat.

– Mi történt? – kérdezte Mrs. Solomon fátyolos hangon. – Megsérült valaki?

– Janice-ről van szó – válaszolta Amanda. – Rosszul van.

– Ó, akit elkábítanak – mondta Mrs. Solomon. – De mostanra már biztos túl van rajta, nem?

– Nem – mondta Amanda. – Rosszul van.

Mrs. Solomon nyögdecselve felkelt, és Amandát követve a sarokban kuporgó Janice-hez ment. Meleg, jóságos kezébe vette Janice összeszorított ökleit.

– Janice – szólt halkán a lányhoz. – Már nő vagy. És a nőknek ez a dolguk. Így mennek férjhez és lesznek gyermekeik.

– Nem hiszem, hogy nő akarok lenni – mondta elcsukló hangon Janice.

– Kedveském – szólt újra Mrs. Solomon. – Úgy beszélés, mintha lenne választásod.

Janice könnyei újult erővel indultak meg, mire Amanda ingerültséget látott átsuhanni Mrs. Solomon arcán,

amely rögtön szomorúsággal és aggodalommal vegyült. – Megsérültél, kedveském? Valamelyik férfi bántott téged? El kell nekem mondanod, ha így történt.

Janice gyorsan megrázta a fejét.

– Többségükre alig emlékszem.

– Akkor mégis mire a sírás?

– Én csak... csak... – Janice lábát maga alá húzva ke-
reste a magyarázatot. – Azt szeretném, ha minden olyan lenne, mint azelőtt. Normális nyarat szeretnék.

– Hamarosan gyermekeid lesznek, akiknek olyan nyaraik lesznek, mint egykoron neked voltak – válaszolta Mrs. Solomon.

– Hiányzik önnek, Mrs. Solomon? – vágott közbe hirtelen Amanda. – A nyár?

Fájdalom árnyéka suhant át az asszony napsütötte arcán.

– Mindannyiunknak hiányzik, kedvesem – sóhajtott. – De nem maradhatunk örökké gyerekek. Várjatok itt, lányok, mindjárt visszajövök. Szerencsések vagytok, hogy van itthon az összetevőkből. Néhány férfi még az alapanyagokat sem tűri meg a házában.

Janice remegő izmokkal, csöndesen bújt Amandához. Hamarosan Mrs. Solomon is visszatért, és egy erősen illatozó itallal teli poharat nyújtott át Janice-nek.

A lány gyermeki arca hirtelen nagyon vékonynak és öregnek tűnt, ahogy a bögrére bámult, majd két kézzel megragadta, és mohón kiitta a tartalmát. Mélyet lélegzett, szemei lecsukódtak, és várta, hogy a szer átvegye a hatalmat felette. Amanda kezébe vette a poharat, belezagolt, és belenyalt az alján lévő keserű üledékbe.

A nyár végére mindannyian kimerültek. Befáradtak abba, hogy folyton házról házra költözzenek, egymás mellett, kupacokban aludjanak, megvaduljanak és játsza-

dozzanak. A férfikkal töltött éjszakáik viharos szeretkezésekből gyengéd beszélgetéssé vagy alvássá szelídültek. Napközben a férfiak visszatértek napi munkájukhoz, és az alváshiánytól megnyúlt arccal művelték a földet vagy tették azt, amire a családjuknak szükségük volt. Ezekben az álomittas időkben kezdett el Amanda és Andrew beszélgetni. A lány félénknek, de mulatságosnak találta Andrew-t. Tetszettek neki kezdődő szarkalábai és a sötét hajába gyűlő megdöbbenő, fehér csíkok.

Emlékszik arra, ahogy egymás mellett feküdtek – azt már nem tudja visszaidézni, kinek a házában –, beszívták egymás lélegzetét, majd visszalehelték a másikra. A férfi kérges keze a lány testét cirógatta, ívelt csipőjén barangolt, majd folytatta a derék völgyén keresztül gondosan átvizsgálva minden egyes bordát fel, egészen nyirkos hónaljáig, majd előlről folytatva. Ujjai kellemes bizsergést keltettek Amanda bőrén, amitől a lány idegei egyszerre ellazultak. Ez volt a legkielégítőbb pillanat számára egész nyáron.

A férfi illata idegen volt, egyben brutális és megrészegető: föld, réz, póréhgyma és az állatok szőrén megülő por illata keveredett rajta. Amanda felemelte egyik ujját, és végigsimította a férfi arcát. Andrew rámosolygott, megcsókolta a lány ujjbegyét, majd lehunyta a szemét.

Andrew arcát nézve Amanda megpróbálta őt elképzelni a férjeként. Annyira fantasztikus és élményekkel teli volt a nyár, hogy szinte eszébe sem jutott: mire véget ér, neki férjhez kell mennie valakihez. Az örökké tartó szex és az édességek örült egyvelegéből álló zuhanásba képzelte magát.

Lassan azonban beáll a fagy, és a sáros, vörös szemű gyermekek elindulnak haza. Ő felkötö a haját – tudta, hogyan kell, a lányok egész nyáron véget nem érően gyakorolták –, és belép a felnőtt világába. Átalakulása teljessé

válik: máris komolyabban és szilárdabban, két lábbal áll a földön.

Mit fog csinálni mint nő? Természetesen lesznek gyermekei. Gondot visel a házra. Férje kedvére tesz az ágyban. Unalmas, jelentéktelen dolgokról fog fecsegni. Hirtelen, annak ellenére, hogy éveken át elkeseredetten kerülte őt, reménytelenül hiányozni kezdett az édesapja. Ő volt az egyetlen, akivel igazán beszélgetni tudott. Ő volt az egyetlen, aki valaha is ismerte.

Ahogy megérezte a lány megfeszülő izmait, Andrew kinyitotta a szemét.

– Mi baj?

– Nem akarok férjhez menni – közölte sűgva Amanda.

Andrew összevont szemöldökei között kockát formáztak a ráncok.

– Hát... nem kell összeházasodnunk – ejtette ki lassan a szavakat.

– Nem, nem úgy. Úgy értem, egyáltalán nem akarok. Nem akarok egyáltalán férjhez menni.

Andrew feltámaszkodott a könyökére, Amanda pedig a hátára fordult.

– Akkor mit akarsz csinálni?

A férfi Amanda mellei közzé tette a kezét, mintha azt akarná ellenőrizni, hogy lélegzik-e. A lány gondolkodott. A csend lassan a bokája köré tekeredett, majd átölelte a térdeit, beborította a derekát, végül az arcára feküdt, mint egy fojtogató lepedő. Nem volt értelmes válasz a kérdésre. Csak nézte a férfit.

– Tudod, hogy mit várok a házasságtól? – tette fel a kérdést a férfit.

A lány némán nemet intett a fejével.

– Azt, hogy reggel a feleségem mellett ébredjek az ágyban – folytatta Andrew, és a lány torkára helyezte a kezét, amitől Amanda testén remegés futott át.

Hozzá akarok egyáltalán menni? Nem akarok a felesége lenni. De inkább leszek az övé, mint bárki másé. A lány fejében villámgyorsan cikáztak a gondolatok.

– A szüleim nem alszanak egy ágyban – találta meg a hangját végül és súgta a férfi felé elfúlón.

– Később, gondolom, így lesz – vont vállat Andrew.

– A túl sok tennivaló. A gyerekek lefoglalnak majd téged.

Amanda csak csendben pislogott.

A férfi szabad karjával felé nyúlt és magához húzta. Amanda meztelen bőrén érezte a hozzá simuló feszes, szőrös férfitestet.

– Képzeld csak el. Minden reggel így ébredhetnénk – suttogta Andrew. És bár Amanda tudta, hogy az már soha nem lesz ugyanilyen, mivel nem fogják érezni a nyár izzasztó melegét, a körülöttük alvó barátok halk lélegzését, a fogaiikat beborító édességek ízét, az álmatlanság áldott, mégis nyomasztó súlyát, mégis beleegyezően bújta a férfihoz.

Nem ők voltak az elsők és az utolsók, akik egymásra találtak. Egy vándor lánya, Flora Saul szinte rögtön a jóképű és gyors észjárású Ryan Joseph karjaiban találta magát. A telt keblű, reggeli émelygéssel kelő két lány szintén hamar elkelt. A biztos termékenység értékes tulajdonság volt, megérte azt, hogy a legidősebb gyermek apját talán sosem tudták egyértelműen meghatározni. Számos lányt már a templomban vagy baráti vacsorákon kiszemeltek a férfiak és addig üldözték, amíg meg nem kapták őket. A többi férfinak azok a lányok jutottak, akiket senki sem választott. A végén pár nélkül maradt három férfi a mindig kábult Janice, a rút Vilma, valamint Beth közül választhatott. Az utóbbi nővérenek már három sérült gyermeke született. A férfiak végül meghozták a döntésüket, és mindenkinek lett párja. Bár nem rajongtak azért, hogy a maradékból kellett

válogatniuk, de még ez is jobb volt, mint nőtlennek maradni.

Mikor Amanda végül elköszönt a többiektől, akikkel együtt civódott, ölelkezett, nevetett és sugdolózott, szerencsésnek érezte magát. Nem kényszerítették olyanhoz, akit nem kedvelt. Andrew erős, ügyes és gyengéd volt. És ami a legfontosabb: végre elmenekülhetett otthonról. Amíg az első levelek színváltásának idejére eső esküvő napjára várt, egyszerűen úgy tett, mintha otthon sem lenne. Ha Anyja kiabált, nem hallotta meg, gondolatai folyton az Andrew-val tervezett közös jövőjükön jártak. Ha Atyja gyors ölelésre tárta szét a karját, alig vett róla tudomást.

Amikor Andrew ölben tartva átlépett vele a házuk küszöbén, nevetve nyomott csókot férje homlokára. Néhány, aggodalommal teli hónapba beletelt, mire sikerült teherbe esnie, de amikor megtörtént, közösen örültek neki.

Andrew örömeinek emlékét most piszkos máz borítja be, sötét réteg, amelyet nem tud levakarni. Korábban, hánynya és fáradtan és új étellel a testében úgy gondolta, mindent elért, amire vágyott.

De tévedett. Annyira elborítja a rettegés, hogy nem tudja, maradt-e önmagából bármi is az elméjében. Mozdulatlanul, szinte bénán fekszik, mint a nyirkos szalma. Testében a lánya boldogan fickándozik a vér- és víztengerben. A lánya a nedvességen, sötétségen és fojtott hangokon kívül még semmit sem ismer. A lánya tartja ébren. Nyár van, de Amanda egy ágyhoz van kötve, amelybe gyermeke súlya horgonyozza le. A nála három évvel idősebb Janey-re gondol, annak koszos, de egyenes és ártatlan testére. Az irigység olyan élesen hasít bele, hogy összegömbölyödik az ágyban és megpróbálja elfojtani feltörő sikolyát.